

Als een toerist door

Wyck

Verrassende ontdekkingen aan de oostelijke oever van Maastricht

Bezoekers van buitenaf komen soms meer te weten van een stad dan de eigen bewoners. Dat komt omdat zij zich speciaal verdiepen in bijzonderheden en de tijd nemen om rond te kijken. Met die gedachte in het achterhoofd gingen we zelf als toerist door Wyck, het stadsdeel van Maastricht aan de oostelijke Maasoever, dat de laatste jaren alleszins in opkomst is. *Bienvenue à Wyck.*

Tekst
Jo Cortenraedt

Fotografie
Harry Heuts

In New York herken je de toerist, toch zeker degene die de stad voor het eerst bezoekt, omdat hij steeds omhoog kijkt naar de wolkenkrabbers. Die zijn in Wyck ver te zoeken, maar al wandelend door de straten van deze Maastrichtse wijk betrapten we ons erop dat we vaker dan gebruikelijk omhoog kijken. Gelukkig maar, want zo ontdekken we hele mooie, architectonische en soms pittoreske vondsten. Zoals de prachtige balkons, erkers en windhanen aan en op de statige herenhuizen langs de brede Wilhelminasingel. De

**Prachtige panden,
veel historie**

ene nog mooier dan de andere. En ook de ornamenten en prachtige gevelstenen in met name de Hoogbrugstraat, die een deel van de geschiedenis verklappen. Er werd in de tijd dat deze huizen gebouwd werden nog een persoonlijke handtekening gezet door de architect door middel van dit soort creatieve elementen.

Beginnend bij het station, geen slechte startplek voor een reiziger, loop je meteen tegen het fraai vormgegeven hotel de l'Empereur aan. We zitten direct in keizerlijke sferen. Het gebouw straalt grandeur uit. Aan de overkant heeft Douwe Egberts nu een eigen 'brand'-zaak geopend, en die ziet er dermate stijlvol uit, dat je het idee hebt dat de koffie ook naar een heel ander niveau wordt getild. Als we links zouden afbuigen, konden we nog binnenkijken bij Wen Show, een Chinees restaurant dat al tientallen jaren bestaat en vooral veel Chinezen trekt; een goed teken. Of als we voor rechts zouden kiezen, dan komen we uit bij het Townhousehotel, **dat als meest recente winnaar van "The Dutch Hotel Award"** niet in de loop ligt, maar wel een goede en eigentijdse formule biedt en stevig aan de weg timmert.

Maar we gaan rechtdoor, de Stationsstraat in. Mooi breed met in het midden bomen. Niet elke zaak is een lust voor het oog, maar er liggen toch de nodige pareltjes. Zoals links de beroemde sigarenzaak van Harry Otten, de connaisseur die eruit ziet alsof hij alle merken en soorten eerst zelf geprobeerd heeft. Een paar deuren verder de smaakvolle interieurzaak van Coen Gorter, als je echt heel bijzondere stoffen uitzoekt voor in je huis. Er tegenover is een mooie aanwinst gekomen, de herenzaak Mayfair van Philippe en Dora Maassen. De etalage is vanwege de architectuur nog relatief bescheiden maar eenmaal binnen stap je in een stijlvolle en vooral heel ruime kledingzaak met een internationale uitstraling. Mayfair richt zich uitsluitend op topkwaliteit uit Engeland. Niet alleen be-

kende merken zoals Paul Smith, maar ook minder bekende namen die wel kwalitatief hoogwaardig zijn. „Dat zijn merknamen die hier nog in opkomst zijn en die wij vaak exclusief voor Nederland of voor de hele Benelux vertegenwoordigen,” vertelt Philip met enige trots. We steken de Alexander Battalaan over, een mooie rustige straat met sierlijke bomen en aan de zuidkant de bijzondere klokkenzaak Patoe, en komen bij restaurant-brasserie Flo, jawel, van de Parijse keten. Voor fruits de mèt en andere typisch Franse gerechten. Flo is hier een onderdeel van het eigentijdse Edenhotel, met ook nog plaats voor de mooie bloemenzaak Rozengaard en de reeds lang bestaande traiteur Fin Bec.

Naar de overkant springend valt nog de herenzaak Van Overeem van Wissen op, met mooie merken zoals onder meer Canali en Eton. Vroeger was hier de modezaak Dessart gevestigd. Die had toen al allure en met de komst van Mark van Overeem en Harald van Wissen is dat zeker niet minder geworden. Ze hebben hun eigen klanten-

Eigen karakter niet verdwenen maar juist versterkt

kring opgebouwd die houdt van kwaliteit en persoonlijke service.

We steken de drukke en brede Wilhelminasingel over, die Wyck enigszins in tweeën snijdt. Hier is het nog een stukje de Stationsstraat, hoewel het meer een pleintje is. En dat maakt een interessante ontwikkeling door. Omhoog kijkend, alweer, zie je prachtige gevels aan al even mooie panden. Die zouden nog meer op elkaar afgestemd kunnen worden en dat schijnt ook de bedoeling te zijn. Met het idee om er vooral internationale topzaken te vestigen. De zaak van klasse juwelier Leon Martens (naar verluidd de nummer één in de Benelux heden ten dage) heeft hier in uitrusting het voortouw genomen en heeft nu gezelschap gekregen van een eigen Maastrichtse Hermès-vestiging en aan de overkant de meer dan fraaie optiek van Mestrini, waar tal van internationale topmerken aan brillen in de collectie zitten. Als er nog een of twee zaken bij komen van dit kaliber, dan kan het zich hier ontwikkelen tot een zeer exclusief plekje. Met als voordeel – wat de grote wereldmerken graag willen – dat je toch even voor de deur kunt parkeren met de Cayenne of Aston Martin. Luud Martens (van Leon Martens) heeft altijd geloofd in Wyck. „Een wijk met een heel eigen karakter

Luxe en speciaal-zaken wisselen elkaar af

en goed bereikbaar. Dat moeten we vooral zo houden, dus hier zou het onverstandig zijn om de straten autovrij te maken. Ons soort klanten komt meestal niet met de bus.” Op de hoek in het oude Palace-theater is de nieuwe vestiging van schoenzaak Monfrance al aardig in de gewenste stijl meegegaan. En daartussen vervult café de Poshoorn de bindende factor, daar waar de ouderwetse kroeg naadloos overgaat in een eigentijds aanbod en gastvrijheid. De straat wordt smaller en heet vanaf hier de Wycker Brugstraat. Met op de hoek hotel Beaumont, dat al meer dan honderd jaar bestaat, maar bepaald geen muffheid uitstraalt. Integendeel, de grondige renovaties hebben gezorgd voor een heel modern hotel in een historisch pand, met een steeds populairder restaurantgedeelte, waar de zware Elzasserkeuken al langer is vervangen door een lichte en gevarieerde kookstijl in een hedendaags decor. Met ook nog eens een bijzonder attente bediening en smakelijke prijzen. Eigenaar Harrie Beaumont heeft versterking gekregen

van zijn twee zonen, en die hebben een internationale ervaring, dus willen de deuren van het familiehôtel wijd openzetten.

Prachtige panden, veel historie

Om de hoek ligt de mooie modezaak Sandro Ferrone. Het is niet allemaal chique en deftig in Wyck, juist de afwisseling met al langer bestaande speciaal-zaken maakt het boeiend en geeft deze buurt een Parijs-achtig karakter. Neem nou patisserie Royale, waar mooie taarten royaal staan uitgesteld, de op en top verzorgde etalage van slagerij Schürman, voor als het dan toch een onse meer mag zijn. Theespecialist Simon Lévelt misstaat hier niet aan deze kant van de straat, evenals 't Rommedoeke, het kleine kaaszaakje dat er al sinds mensenheugenis is gevestigd, met een winkelruimte van slechts een paar vierkante meter. Klein maar fijn. Wie de kaas te zwaar op de maag zou komen te liggen, kan aan de overkant bij de gezondheidswinkel van Schreurs altijd nog terecht voor allerlei natuurgeneesmiddelen ter bevordering van het algehele welbevinden. Bijna bij de oude St. Servaasbrug over de Maas aangeland, zien we nog een en al gezelligheid bij café Zondag, een populaire horecazaak met een zeer gemêleerd publiek, waar het altijd zondag lijkt te zijn. De Gemeente vond het er af en toe zelfs te druk en verzocht de klanten om de drankjes binnen op te drinken. Van die boodschap vanaf de Markt werden ze niet vrolijk in Wyck. Iets te veel ambtelijke ijver, zo was de conclusie. Verder links passeren we een prachtige drogerij. Niet in de zin van een chique interieur of een geweldig design. Nee, eigenaar Servé Jaspers bestiert de familiezaak nog zoals dat tientallen jaren geleden gebruikelijk was. Hij zelf staat er al 35 jaar in. Zijn etalage is

overladen met artikelen. Van pijnstillers in alle soorten tot glijmiddel, en van scheerkwasten in vele modellen tot exotische zeepsoorten. Binnen liggen in de hoge rekken nog veel meer spullen opgestapeld. Dat hij er de weg nog in vindt, moge een Godswonder zijn, maar de service wordt hier nog met een hoofdletter geschreven en er bestaat bijna niets of Jaspers heeft het wel. En hij weet ook nog waar het staat.

Een stukje terug loopt dwars de Rechtstraat. Het noordelijk gedeelte is relatief rustig met wel nog een adres voor bruidsjurken en eentje voor speciaal-bieren uit heel de wereld. Er tegenover staat een pand met een prachtig geveltorentje, uniek in de stad. Aan het einde ligt de vrij sober uitgevoerde buurtkerk St. Martinus. Het zuidelijk deel van de Rechtstraat kent veel meer levendigheid en een keur aan bijzondere zaken. Neem nou het kleine zaakje Villa Trépetie voor interieur en decoratie, Gadjah Mas voor de Indische keuken en een redelijk recente biologische eetwinkel. Aan de overkant de kwalitatief hoogstaande schoenmaker Heubel, waar de zoon nu de zaak heeft overgenomen en het werk nauwelijks aan kan. „Ja, zeker in deze tijd willen mensen hun duur gekochte schoenen nog wel een keer laten oplappen.” Showcase Lataster aan de overkant is een kunsttuitlen-vestiging van kunstgalerie Post en Garcia aan de Avenue Céramique. Bijzonder, zij het maar klein, is het antiquariaat De Bovenste Plank, waar je nog echt oude prenten en historische plattegronden kunt vinden. Dat geldt ook voor het tegenover gelegen Kunsthistorisch Kabinet van drs. De Bruyn, typisch zo'n man die voor couleur

Stukje Parijs in Maastricht

genover is Leon Salet aan zijn derde jeugd begonnen. De kleermaker en later succesvolle kledingverkoper en galeriehouder in de Stokstraat/Plankstraat zet zijn activiteiten nu op bescheiden schaal voort in Wyck. Hij kan het niet laten en wil het contact met zijn klanten niet missen, al is het maar voor een paar dagen in de week. „Aan pensioen denk ik nog niet, lekker actief blijven, dat houd je jong.” Op de begane grond de glasobjecten. De mannen die nog een mooi pak of een hemd willen aanschaffen, hoeven maar de

trap af te gaan.

Om de hoek langs de Maas weet restaurant 't Pakhoes zich al vele jaren te handhaven met een goede keuken. Bij goed weer op het terras is het hier genieten, wat zeker ook het geval is op het terras van Hotel Crowne Plaza, met een mooie blik op de Maas en het stadscentrum.

De Hoog Brugstraat is zo'n typische straat waar de passant niet gauw komt, maar die juist heel interessante adressen biedt. Te beginnen bij dameskledingzaak Max van Sheila Oroschin, al jaren een begrip in de stad. Iets verderop ligt de inmiddels fameuze ijszaak Luna Rossa, waar tientallen smaken ijs prachtig opgedirkt in de toonbank liggen. Verser kan het niet, want het ijs wordt beneden in de kelder dagelijks vers gedraaid. Uitbater Huub Biro is van huis uit een begenadigd kok, dus met ijs weet hij ook wel raad. Aan de overkant runt hij Trattoria Senza Nome. Eerst was dat Ca del Biro voor het wat hogere segment, maar toen Huub in het ijs ging, bleek dat een grotere economische trekker. En Biro is een uitgesproken heerschap met enerzijds een boel fans, en anderzijds een groep mensen die in een bocht om de zaak heenlopen. Dat kan ermee te maken

locale zorgt en al vele jaren een bekend gezicht is in Wyck. Dames met een grote maat vinden hun keuze bij De Joffers.

Er wordt ook regelmatig gefeest in Maastricht, getuige de lange jurken in de etalage van Odyse. We zien nog meer speciaalzaken zoals die van Gay Jongen, voor al het fijne designwerk voor keukenliefhebbers. Maar vooral bijzondere horecazaken zoals nieuw bijgekomen het Wienkontor, een gezellige kelder met een heel mooi open wijn-aanbod. De moeite om te aperitieven of na afloop van een restaurantbezoek nog even door te proeven. Want restaurants zijn er genoeg. Zoals Mediterraneo, the best Italian in town. In ieder geval elke avond vol en Pino, al ruim de zeventig gepasseerd, weet van geen ophouden. „Wat zou ik anders moeten doen?” Zijn vrouw Angelica zou het ook niet weten, tot geruststelling van de brede schare klanten. Het tegenover gelegen visrestaurant O is een blijvertje en al lang succesvol, zelfs met de lunch, en dat is tegenwoordig echt een uitzondering. Mooie verse vis, goede wijn, weinig poespas. Gewoon lekker en goed. We lopen bijna langs de broden van Le Salonard, zo klein is de etalage. En met veel moeite ontwaar je ergens de naam van de zaak. Het gaat vooral om de producten, biologisch luxe brood in vele soorten.

Aan de overkant nog een antiquariaat, nu het Maaslands met ook nog gelijktijdig de naam Rive Gauche, met een verwijzing naar de vorige eigenaar die zo goed kon inlijsten. Hij is inmiddels met zijn Franse vrouw zuidwaarts vertrokken, maar het ambacht heeft hij overgedragen, zodat de zaak 'gered' is voor Maastricht. Recht te-

hebben dat de patron wel eens de neiging heeft om iemand de deur te wijzen, als die naar zijn mening te veel spatjes heeft. Maar een groot postuur en een klein hart. Nu een goed lopende trattoria met scherpe prijzen en goede basale smaken.

Verder de straat aflopend een prachtig pand in ossenbloed geveerd. De gevelsteen leert ons in goud geverfde letters dat dit ooit nog een hospitaal geweest moet zijn.

Nieuw is het Indonesisch restaurant Kapulaga, met originele, niet aan de 'Hollandse smaak' aangepaste gerechten. En een paar deuren verder de winkel **Sjiek** Kookpunt, waar de hobbykok mooi keukengerei kan vinden.

Het valt ons op dat het aanzienlijk rustiger en aangenamer is in dit soort straten, nu de coffeeshops hier deels of helemaal gesloten zijn. En je vindt er ook weer sneller een parkeerplaats om even te winkelen.

We maken bij de Wilheminasingel een draai naar rechts, waar Wyck nu ontsloten wordt door de aanpalende nieuwe Céramique-wijk. Vroeger was Wyck aan die zuidkant door de hoge muren van aardewerkfabriek Céramique helemaal afgesloten. Nu ademt de buurt

ook van die kant. En ook al is de nieuwe wijk Céramique veel moderner, het sluit op een of andere manier toch naadloos aan op het meer historische Wyck. De brede Avenue Céramique met een aantal mooie meubel- en hifi-zaken, de mooie galerie Post & Garcia en aan het eind het NAI-instituut voor architectuur en het fraaie Bonnefantenmuseum, geven grandeur aan deze kant van Maastricht. Dat doet zeker ook het Plein 1992 met de mooie bibliotheek Centre Céramique van architect Jo Coenen, aan het einde van de winkelgalerij de Valkenburgse speciaalbaker Koos en de populaire zaak Coffeelovers, en aan de overkant het Derlon Theater en Café Zuid (met mooie beschutte terrassen op de Maas gericht) en uiteraard het sterrenrestaurant Beluga van de onstuimige chef-kok Hans van Wolde.

Onstuimig en klassiek, dat zijn twee uitersten waarmee Wyck mooi de balans houdt.

Juist vanwege het wat eigenwijze karakter wordt dit deel van Maastricht steeds interessanter, omdat het hier geen eenheidsworst is qua winkelaanbod, en je nog veel authenticiteit terugvindt.

Dat merk je ook aan het publiek dat je op straat vindt. Toeristen, maar zeker ook veel mensen uit eigen stad en de omliggende gemeenten, die hier hun speciale adresjes weten te vinden en dan daarvoor niet per se 'de stad' in hoeven. Doordat er ook nogal wat studenten en andere jonge ondernemers wonen, wordt het levendige karakter van Wyck extra gestimuleerd en krijg je er – met een klein beetje fantasie – een beetje hip Parijs-gevoel.

DE OPKOMST VAN WYCK HEEFT VOOR EEN DEEL OOK TE MAKEN MET DE GOEDE SAMENWERKING TUSSEN DE ONDERNEMERS. ZE HEBBEN ZICH VERENIGD IN HET ONDERNEMERS INITIATIEF WYCK, MET ALS DRIJVENDE KRACHT SHEILA OROSCHEIN. „ONDER HET OEROUDE MOTTO 'SAMEN STA JE STERK' HOUDEN WIJ REGELMATIG BIJeenKOMSTEN EN KIJKEN WE WAAR VERBETERINGEN IN ONZE WIJK NOODZAKELIJK ZIJN. DAAROVER GAAN WE DAN BIJVOORBEELD IN GESPREK MET DE GEMEENTE MAASTRICHT. ONDERNEMERS ZIJN DRUK MET HUN ZAAK BEZIG EN KUNNEN NIET INDIVIDUEEL VEEL TIJD VRIJMAKEN VOOR ALLERLEI BESPREKINGEN MET POLITICI EN AMBTENAREN. MAAR ALS JE JE VERENIGT, DAN KUN JE GEZAMENLIJKE BELANGEN BEHARTIGEN EN DAT WERKT.”

PAUL TEN HAAF VAN CENTRUM MANAGEMENT MAASTRICHT MERKT DAT OOK. „DE BUNDELING VAN KRACHTEN, SAMEN MET VISIE, KWALITEIT EN DAADKRACHT, HEBBEN GELEID TOT EEN ANTICYCLISCHE ONTWIKKELING IN WYCK, MET MEER DAN VIJFTIG NIEUWE ZAKEN IN DE AFGELOPEN TWEE JAAR. EEN HELE PRESTATIE.”

